

rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Zákonnými dědici po Františku H-ovi jsou vdova Marie H-ová (žalovaná) podle § 757 obč. zák. polovicí a sourozenci zůstaviteli (žalobci) podle § 736 obč. zák. druhou polovicí, tedy každý sourozenec jednou dvanáctinou celé pozůstalosti. Označení »zákonným dědicům« podle obvyčeje poctivého obchodu (§ 914 obč. zák.) nelze jinak porozuměti, než že pojistitel chtěl obmysliti pojištěnými částkami manželku a své příbuzné tak, jak by byli poděleni podle zákona, kdyby byl nezanechal poslední vůle, v níž tím, že ustanovil svou manželku za svou universální dědičku, dal na jevo, že chtěl ji v první řadě podělit. Z toho patrně, že soud prvního stádu správně posoudil věc po stránce právní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S hlediska právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) odvolací soud nepochybil, uznáv, jak v napadeném rozsudku jest uvedeno. Z pojištění zůstavitele ve prospěch zákonných dědiců nevzešla pro obmyšlené společná pohledávka ve smyslu společného majetku, nýbrž vznikla pro každého obmyšleného jistá poměrná pohledávka a nelze mluvit o pojistných jistinách jako o společném majetku obmyšlených. Proto neuznal odvolací soud právem, že pojistné jistiny jsou společným vlastnictvím žalobců a žalované, a právem neuznal na rozdělení těchto jistin jako společného majetku. Pokud odvolací soud k mezitímnímu určovacímu návrhu žalované našel, že pojistné jistiny přísluší žalované jako vdově jednou polovicí (§ 757 obč. zák.) a žalobcům druhou polovicí, tedy každému jednou dvanáctinou (§ 736 obč. zák.), není tento výrok nesprávný. Odvolací soud správně uznal, že slovy »zákonní dědici«, pro něž pojistky znějí, nebyl jen označen okruh oprávněných, nýbrž i jejich podíl, to jest poměr, ve kterém pojistné jistiny obmyšleným připadají. Pro jinaký výklad, najmě pro výklad dovolateli hájený, že oněmi slovy byl označen jen okruh oprávněných a nikoli též podíl, takže obmyšlení mají stejné podíly, není opory a dovolatelé také nejsou s to proti onomu výkladu odvolacího soudu, který hovoří ustanovení § 914 obč. zák., uvésti něco podstatného. Vykladací ustanovení § 133 zákona ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. zák. se na projednávaný případ nehodí. Označení »zákonní dědici« není pouze označení »více osob« (§ 133 odstavec první uvedeného zákona) a označení to neznamena »dědice« (§ 133 odstavec druhý), kteří budou teprve určeni tím, že se jim dědictví dostane.

Čís. 7931.

Rekurs (v exekučním řízení), jenž neobsahuje rekursního návrhu, jest odmítnouti. Řízení podle §§ 84 a 85 c. ř. s. nemá tu místa.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, R II 108/28.)

Proti usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh na odklad exekuce, byl podán rekurs, jež rekursní soud odmítl. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Rekursní soud odmítl rekurs proti usnesení soudu první stolice, ježto rekurs neobsahuje rekursního návrhu. Stěžovatel míní, že to není nutno, ježto § 520 c. ř. s., jednající o formě rekursu, nenařizuje výslovně, že rekurs má mít takový návrh. Ale stěžovatel přehlíží, že již z §§ 74 a 76 c. ř. s. plyne, že každé podání má obsahovati návrh, o němž má soud k tomu povolaný rozhodovati. V §§ 520 druhý odstavec a 506 poslední odstavec c. ř. s. jest pak nařízeno, jaký další obsah má rekurs míti. Nedostatek rekursního návrhu není formální, nýbrž věcnou vadou podání, takže řízení podle §§ 84 a 85 c. ř. s. nemá tu místa (srov. Neumannův komentář k c. ř. s., vydání III., str. 674 a 675).

Čís. 7932.

Pensijní pojištění.

Pod § 2 (1) čís. 1 zák. ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. spadají nejen zaměstnanci, kteří do svého 55. roku nebyli v žádném zaměstnání povinném pojištěním a potom teprve nově vstoupili do takového zaměstnání, nýbrž i zaměstnanci, kteří v zaměstnání, jež se stalo pojištěním povinným teprve zákonem čís. 89/1920, již byli a v době účinnosti zákona překročili 55tý rok svého věku.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Rv II 161/28.)

Žaloba, již se domáhal bývalý šafář na zaměstnavateli kromě jiného též náhrady škody, ježto ho žalovaný nepřihlásil k pensijnímu pojištění, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání není opodstatněno, pokud s hlediska dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. napadá rozsudek odvolacího soudu proto, že odvolací soud nepřiznal žalobci požadované zaopatřovací požitky jako náhradu škody za to, že žalovaný nepřihlásil žalobce k pensijnímu pojištění. Žalobce byl na statku žalovaného šafářem a šafáři stali se povinnými pojištěním teprve zákonem ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. Než podle tohoto zákona nestali se pojistně povinnými šafáři všichni, zejména nestal se pojistně povinným žalobce. Podle § 2 (1) čís. 1 nepodléhají pojistně povinnosti zaměstnanci, kteří teprve po dokonání 55. roku svého věku vstupují po první do zaměstnání, zakládajícího pojistnou povinnost. Žalobce byl v době účinnosti řečeného zákona, to